

**СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ
ЛІГА СТУДЕНТІВ АСОЦІАЦІЇ ПРАВНИКІВ УКРАЇНИ**

**ПРАВОВІ ЗАСАДИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ
ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО РОЗВИТКУ ТА БЕЗПЕКИ СУСПІЛЬСТВА**

МАТЕРІАЛИ
Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 19-20 травня 2016 року)

Суми
Сумський державний університет
2016

3. Мирзоева А.Г. Финансовое право. / А.Г. Мирзоева. – Баку: Издательство «Адилоглы», 2008. – 258 с.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ОРГАНІЗАЦІЇ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ В СФЕРІ МІГРАЦІЇ

Фавстіна М.В.

студентка III курсу юридичного факультету

Сумського державного університету

Науковий керівник: Янішевська К. Д.

викладач кафедри СМП юридичного факультету

Сумського державного університету

З набуттям Україною незалежності та початком розвитку державності багато зроблено для формування державної міграційної політики, але тривале реформування системи міграційних органів в Україні призвело до ускладнення міграційної ситуації, появи розмитої структури суб'єктів, які мають регулювати правовідносини в цій сфері. Крім цього, в останні роки спостерігається висока динаміка оновлення міграційного законодавства, з'являються адаптовані під міжнародні норми нормативно-правові акти, які визначають правовий статус окремих органів державної влади. Зазначені обставини обумовлюють актуальність визначення чіткої системи колективних суб'єктів державного адміністрування відносин у сфері міграції населення.

Міграція населення є складним феноменом, тому вона досліджується фахівцями багатьох спеціальностей. Так, лише з'ясувавши сутність цього явища, можна сформулювати його теоретичне значення і вирішити, яким терміном його позначити. Міграцію як універсальне поняття можна ототожнити з таким синонімічним рядом – рух, переселення, пересування, переміщення.

Ч.І. Качурець зазначив, що поняття міграції у вузькому значенні розглядає як вид територіального переміщення населення, який завершується зміною постійного місця проживання, тобто – переселенням. Міграції є масовими переміщеннями населення через кордони тих чи інших територій будь-якої тривалості, регулярності та цільової спрямованості зі зміною місця проживання назавжди або на досить тривалий час [1, с.172].

За Н. П. Тиндик поняття «міграція» у найбільш широкому розумінні тотожне поняттю «рухливість»; у широкому – сукупності механічних, професійних і галузевих переміщень населення; у вузькому розумінні міграція – це будь-яке просторове переміщення [2, с.112].

Для визначення різноманітних ознак та сфери діяльності необхідно в першу чергу виокремити правовий статус органу адміністративних правовідносин в сфері міграції, оскільки в суб'єкти адміністративному праві, мають як спільні, так і притаманні лише їм риси.

Будь-який механізм регулювання передбачає насамперед наявність ефективного організаційного утворення, що надавало б можливість реалізувати основні завдання, поставлені для нього. Механізм регулювання міграційних процесів містить організаційно-структурні формування, що визначають основні засади міграційної політики та здійснюють контроль за дотриманням нормативних приписів у цій сфері.

Державне адміністрування відносин у сфері міграції населення, безумовно, повинно мати юридичне підґрунтя у вигляді відповідних нормативно-правових актів.

Відповідно до Конституції України єдиним органом законодавчої влади є Верховна Рада, тобто саме парламент визначає основні напрями міграційної політики держави, її структуру та провадження. Згідно зі ст. 3 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» метою парламентського контролю, який здійснює Омбудсман, є захист прав і свобод людини і громадянина, проголошених Конституцією, законами й міжнародними договорами України, зокрема і всіх питань, пов'язаних із міграційними процесами як усередині держави, так і на міжнародному рівні, порушення прав мігрантів та їх соціалізація [3].

Закон України «Про імміграцію» визначає, що в розділі II цього закону регламентовано повноваження органів, що забезпечують виконання законодавства України про імміграцію. Так, у відповідності до ст.5 даного Закону Кабінет Міністрів України:

- 1) визначає порядок формування квоти імміграції і встановлює квоту імміграції на кожний календарний рік;
- 2) визначає порядок провадження за заявами про надання дозволів на імміграцію і поданнями про скасування дозволів на імміграцію та виконання прийнятих рішень;
- 3) затверджує зразок посвідки на постійне проживання, правила та порядок її оформлення і видачі [4].

О. І. Савченко зазначила, що у системі державних органів протидії порушень міграційної сфери можна виокремити правоохоронні органи, які очолює Міністерство внутрішніх справ України. Основну правоохоронну функцію щодо забезпечення міграційної діяльності виконую структурний підрозділ, а також для забезпечення виконання покладених на Державну міграційну службу України завдань, а також притягнення до адміністративної відповідальності за порушення законодавства утворити у Міністерстві внутрішніх справ України підрозділ міліції міграційного контролю [5, с. 25].

Адміністративна реформа, проведена в грудні 2010 року, частково вирішила проблемні питання щодо регулювання міграційних процесів у державі. Саме Указом Президента України було знову створено окремий державний орган – Державну міграційну службу України (далі – ДМС України). Відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України «Положення про Державну міграційну службу України», до основних завдань ДМС України визначено реалізацію державної політики у сферах міграції (імміграції та еміграції), зокрема протидії нелегальній (незаконній) міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб, біженців та інших визначених законодавством категорій мігрантів [6]. Згідно з нею, було обумовлено необхідністю визначення статусу державної міграційної служби в Україні, її функцій та правових основ діяльності.

Постановою передбачено, що державна міграційна служба - державний орган, метою діяльності якого є забезпечення реалізації державної політики у сферах міграції та громадянства діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України.

Важливою складовою реформування виокремлюється саме в кадровому складі ДМС, оскільки він сформований в переважній більшості зі співробітників Державного департаменту у справах громадянства, імміграції та реєстрації фізичних

осіб, внаслідок чого ДМС перейняла всі негативні корупційні чинники системи, які не вдалося викоринити до цього часу.

У нинішніх умовах міграційна політика держави має охоплювати систему правових, адміністративних, організаційно-фінансових заходів та інформаційне забезпечення урядових структур і громадських об'єднань для впорядкування міграційного простору, регулювання міграційного руху населення з позицій національних пріоритетів, кількісного та якісного складу міграційних потоків, їх соціальної, демографічної та економічної структури. Значний вплив, пов'язаний із протидією нелегальній міграції, проводить Міністерство закордонних справ України, бере участь у формуванні та реалізації державної політики з візових і міграційних питань.

Закон України «Про біженців і осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту» зазначає, що Міністерство закордонних справ України, закордонні дипломатичні установи України беруть участь у підготовці документів та вносять в установленому порядку пропозиції Кабінету Міністрів України щодо укладення міжнародних договорів з питань, пов'язаних із захистом соціальних, економічних та інших прав і інтересів біженців, зокрема з компенсацією збитків, завданих біженцям, витратами на їх приймання та облаштування [7].

Також Міністерство закордонних справ України здійснює загальний нагляд за виконанням міжнародних договорів у сфері захисту біженців, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Таким чином, на даний час не існує єдиного державного органу, який би який здійснював регулювання міграційних процесів в країні, хоча необхідність його створення постійно обговорювалася як у наукових колах, так і у сфері державного управління. Функції даного державного органу мають полягати в обліку міграцій населення, укладенні міждержавних угод щодо умов працевлаштування та роботи українських громадян за кордоном, а також у виданні трудових ліцензій іноземним громадянам на роботу в Україні. Саме на даний державний орган було б доцільно покласти вирішення всіх проблем міграції, як усередині країни, так і за кордоном.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Качурець Ч.І. Теоретичний аспект впливу процесів на зовнішню політику та національну безпеку України / Ч.І. Качурець// Зовнішня політика і міжнародні відносини Вісник СевНТУ. Вип. 100: Політологія: зб. наук. пр., 2009.– С.172-177
2. Тиндик Н. П. Світовий міграційний процес : теорія, практика, державне регулювання: монографія / Надія Петрівна Тиндик. – К. : Атіка, 2006. – 532 с.
3. Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини : Закон України від 23.12.1997// Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998.– № 20.– ст.99
4. Про імміграцію : Закон України від 07.06.2001// Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001.– N 41.– ст.197
5. Савченко О. І. Правове забезпечення взаємодії міліції та Державної прикордонної служби щодо протидії нелегальній міграції / О. І. Савченко // Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ : збірник наукових праць. – 2006. – Спеціальний випуск № 1 (28). – С. 214–222.
6. Положення про Державну міграційну службу України: Постанова КМУ від 20.08.2014 [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/360-2014-%D0%BF>
7. Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового

ДОКАЗИ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ ПРОЦЕСІ

Чемодурова К. Ф.

Студентка II курсу, Юридичного факультету

Сумського державного університету

Науковий керівник: Колеснікова М.В.

к.н.ю., старший викладач кафедри АГПФЕБ

Сумського державного університету

Кожна сфера людських стосунків, у якій має місце конфлікт, що потребує судового розв'язання, безумовно, пов'язується з наданням суду доказів та посиланням на них, оскільки лише на цій підставі можливе аргументування подій чи зіставлення позицій.

Поняття доказів досліджувалося багатьма вченими. Так, одні вчені намагалися розкрити поняття доказів через засоби доказування, тим самим ототожнюючи їх, інші розмежовували поняття доказів і засобів доказування, зазначаючи, що ці поняття є взаємопов'язаними, треті акцентують увагу на критеріях, за якими класифікуються докази.

На думку М.П.Мельника, правильне визначення поняття доказів має принципове значення для вирішення багатьох процесуальних питань [1, с.269]. Воно допомагає правильно орієнтуватися в питанні про те, які фактичні дані й об'єкти матеріального світу і за яких умов можуть мати значення доказів у справі.

Доказами в адміністративному судочинстві є будь-які фактичні дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин, що обґрунтовують вимоги і заперечення осіб, які беруть участь у справі, та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи (ст. 69 КАС) [2]. Ці дані встановлюються судом на підставі пояснень сторін, третіх осіб та їхніх представників, показань свідків, письмових і речових доказів, висновків експертів.

Докази - це інформація про обставини у справі, яка одержана судом із джерел - засобів доказування. На підставі цієї інформації суд встановлює наявність або відсутність:

1) обставин, якими сторони (а так само інші особи, які беруть участь у справі) обґрунтовують свої вимоги та заперечення;

2) інших обставин, що мають значення для вирішення справи.

До інших обставин, що мають значення для вирішення справи, можна віднести обставини, на які сторони чи інші особи, які беруть участь у справі, не посилаються, але які обов'язково, згідно із законом, повинні бути встановлені судом для того, щоб правильно вирішити справу. Сюди також можна віднести обставини, що мають процесуальне значення (наприклад, поважність причин пропущення стороною процесуального строку, причин неприбуття в судові засідання тощо) [3].

На думку А.Т. Комзюк, В.М. Бевзенко та Р.С. Мельник, виходячи з поняття доказів та інших законодавчих положень, можна зазначити про їхні ознаки:

- це будь-які фактичні дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність оспорюваних обставин ;